

Arrest

nr. 47 781 van 3 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn, van Madingo origine, en erkend te zijn als vluchteling in Guinee.

Op 24 mei 2006 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) die op 22 januari 2007 door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Enige tijd later werd u in Genk tijdens een identiteitscontrole aangehouden en met het oog op uw repatriëring naar het gesloten centrum voor illegalen in Vottem gebracht. Omdat uw repatriëring op dat ogenblik echter niet mogelijk bleek te zijn, werd u vrijgelaten en in het bezit gesteld van een bevel om het

grondgebied te verlaten. Daarop vertrok u naar Nederland, waar u op 7 november 2007 een asielaanvraag indiende. Na controle van uw vingerafdrukken werd echter geoordeeld dat België verantwoordelijk is voor uw terugname en werd uw in Nederland lopende asielaanvraag stopgezet. U leefde nog een tijd in de illegaliteit alvorens in de loop van 2009 terug te komen naar België, waar u bij een vriend in Genk introk. Na enige maanden kon hij u echter niet meer onderhouden en belandde u opnieuw op straat. U sliep enige tijd in het station van Genk en besloot uiteindelijk op 25 september 2009 een tweede asielaanvraag in te dienen. U verklaart niet langer vervolging te vrezen omwille van de eerder door u in het kader van uw eerste asielprocedure ingeroepen vervolgingsfeiten, en louter omwille van uw in 2007 ontdekte homoseksuele geaardheid niet naar Liberia of Guinee terug te kunnen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u blijkens uw verklaringen niet langer vervolging vreest omwille van de eerder door u in het kader van uw eerste asielprocedure ingeroepen en door de Commissaris-generaal bij beslissing van 22 januari 2007 ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten. De enige reden waarom u op dit ogenblik niet naar Liberia of Guinee - het land waar u in 2003 erkend werd als vluchteling - zou kunnen terugkeren, zou uw beweerde homoseksuele geaardheid zijn (gehoorverslag CGVS, p. 13).

Betreffende uw beweerde homoseksualiteit dienen echter volgende vaststellingen te worden gemaakt.

Vooreerst verklaarde u pas in 2007, na de afronding van uw eerste asielprocedure, ontdekt of beseft te hebben homoseksueel te zijn, meer bepaald nadat u geslachtsgemeenschap had met een andere man in het gesloten centrum voor illegalen te Vottem (gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Nog voor uw vlucht uit Guinee in 2006 zou u echter wel al gevoelens gehad hebben voor mannen en had u ook veel homoseksuele vrienden (gehoorverslag CGVS, p. 4). U zou volgens uw verklaringen bovendien nooit aangetrokken geweest zijn tot vrouwen, en zich daarentegen wel aangetrokken gevoeld hebben tot uw homoseksuele vrienden en naar hen gekeken hebben terwijl ze geslachtsgemeenschap hadden. Deze zouden u overigens gevraagd hebben wanneer u voor het eerst seks zou hebben met mannen, waarop u antwoordde dit niet te weten, “maar ik zei hen wel dat ik ook seks met hen wilde, dat ik voelde dat ik dat wilde” (gehoorverslag CGVS, p. 5). Ondanks deze situatie zou u opmerkelijk genoeg echter niet beseft hebben dat u eveneens homoseksueel bent en dit pas beseft hebben nadat u ook effectief geslachtsgemeenschap had met een man.

Wat er ook van zij, uw bewering dat u pas in Vottem in 2007 ontdekte dat u homoseksueel bent, verklaart niet waarom u pas in september 2009 op deze grond asiel vroeg in België. U verklaarde in 2007 niet naar Liberia of Guinee gerepatrieerd te kunnen worden en daarom vrijgelaten te zijn uit het gesloten centrum voor illegalen te Vottem nadat u in het bezit gesteld werd van een bevel om het grondgebied te verlaten. In plaats van een tweede asielaanvraag in te dienen in België op grond van uw recent ontdekte homoseksuele geaardheid, besloot u evenwel naar Nederland te gaan, waar u volgens uw verklaringen onmiddellijk asiel vroeg uit vrees voor vervolging omwille van uw beweerde geaardheid (gehoorverslag CGVS, p. 2-3). Na controle van uw vingerafdrukken werd echter geoordeeld dat België verantwoordelijk was voor uw terugname en werd uw in Nederland lopende asielprocedure afgesloten. Hoewel u in het kader van uw Nederlands asielprocedure gezegd werd dat homoseksualiteit in casu een grond is om internationale bescherming te krijgen, keerde u niet onmiddellijk terug naar België (om er asiel te vragen) maar zou u nog een tijd – u weet niet hoe lang – in Nederland in de illegaliteit op straat geleefd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 8). Na enige tijd – u weet niet wanneer - zou u dan toch teruggekeerd zijn naar België, zonder er evenwel asiel te vragen. U zou eerst nog een aantal maanden bij een vriend in Genk gelogeerd hebben en vervolgens opnieuw op straat geleefd hebben, alvorens in september 2009 te besluiten een tweede asielaanvraag in te dienen (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 8). Gevraagd waarom u niet eerder asiel vroeg omwille van uw volgens uw verklaringen in 2007 ontdekte homoseksuele geaardheid, verklaarde u bang geweest te zijn om teruggestuurd te worden naar Guinee of Liberia. Gevraagd wat er u dan toe aangezet had om in september 2009 alsnog asiel te vragen, gaf u aan dat u hulp nodig had omdat uw vriend in Genk u niet langer (financieel) kon ondersteunen en u op straat verzeild raakte (gehoorverslag CGVS, p. 3). Het feit dat u zo lang gewacht hebt om een tweede asielaanvraag in te dienen in België, terwijl u in Nederland nochtans gezegd werd dat homoseksualiteit in casu een grond is om internationale bescherming te krijgen, en de door u aangehaalde motieven om alsnog in september 2009 asiel te vragen, zijn dan ook van aard de ernst van de door u aangehaalde “vrees voor vervolging” of “reëel risico op het lijden van ernstige schade” te ondermijnen, en doen verder twijfels rijzen aangaande de oprechtheid van uw verklaringen betreffende uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Ook uw overige verklaringen omtrent de "7, 8 of 10" homoseksuele vrienden die u in Guinee zou gehad hebben (gehoorverslag CGVS, p. 4), tasten de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksuele geaardheid verder aan. Zo verklaarde u dat jullie constant onderling spraken over hun homoseksualiteit, maar wanneer u gevraagd werd wat daar dan concreet over gezegd werd, verwees u naar het feit dat u hen geslachtsgemeenschap zag hebben (gehoorverslag CGVS, p. 5). Nogmaals gevraagd wat er over hun homoseksualiteit gezegd werd tijdens jullie gesprekken, antwoordde u dat ze alles zeiden wat geliefden tegen elkaar zeggen, zoals "ik hou van jou", waarna u aangaf de vraag eigenlijk niet goed te begrijpen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Wanneer u daarop gevraagd werd of er bijvoorbeeld gesproken werd over hoe zij hun homoseksuele geaardheid ontdekten, antwoordde u vreemd genoeg dat ze al homoseksueel waren toen u hen leerde kennen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Verder verklaarde u dat twee van uw vrienden een koppel vormden maar kon u zich vreemd genoeg niet meer herinneren of er nog andere koppels waren in uw vriendenkring (gehoorverslag CGVS, p. 4). U wist evenmin hoe of waar uw homoseksuele vrienden elkaar hebben leren kennen en kon zich verder ook maar 1 scheldwoord herinneren dat in Guinee ten aanzien van homoseksuelen wordt gehanteerd (gehoorverslag CGVS, p. 6). Voorts verklaarde u dat al uw vrienden omwille van hun geaardheid problemen kregen met de gemeenschap en de autoriteiten en ze na enige tijd zelfs het land begonnen te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 4). Op het ogenblik van uw vlucht uit Guinee zou één van uw vrienden zelfs in detentie gezeten hebben, maar u kon niet zeggen of hij al dan niet veroordeeld werd door een rechtbank (gehoorverslag CGVS, p. 5). Zelf zou u overigens ook problemen gehad hebben omdat u met uw homoseksuele vrienden optrok. U zou meer bepaald uit een restaurant gezet zijn en in elkaar geslagen zijn op aangeven van de restaurantuitbater (gehoorverslag CGVS, p. 5). Ondanks alle problemen die u en vooral uw vrienden met de gemeenschap en de autoriteiten ondervonden, en die er hen zelfs toe noodzaakten het land te verlaten, kan u vreemd genoeg echter niet aangeven op basis van welke wet uw vrienden vervolgd werden, noch welke de maximumstraf is die uw gearresteerde en opgesloten vrienden riskeerden omwille van hun homoseksuele geaardheid (gehoorverslag CGVS, p. 6). U weet ook evenmin of er in Guinee organisaties bestaan die zich inzetten voor de rechten van homoseksuelen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook moeilijk geloof gehecht worden aan uw beweerde vriendschap met "7, 8 of 10" homoseksuelen, tot wie u zich volgens uw verklaringen aangetrokken voelde en waarmee u bovendien constant over hun homoseksuele geaardheid zou gesproken hebben, zodat ook de geloofwaardigheid van uw relaas en voorgehouden homoseksuele geaardheid verder in het gedrang komt.

Verder verklaarde u sinds ongeveer 5 maanden een relatie te hebben met een zekere P. (...) uit Luik, waarmee u ongeveer een jaar geleden begon te chatten (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Vreemd genoeg kon u echter niet aangeven wat de familienaam is van uw partner (gehoorverslag CGVS, p. 11). Wanneer u vervolgens gevraagd werd naar zijn job, gaf u aan dat hij niet wil dat er, buiten de vermelding van het feit dat jullie een relatie hebben, over hem gesproken zou worden in het kader van uw asielpcedure (gehoorverslag CGVS, p. 11). Ondanks het aandringen van de dossierbehandelaar omtrent het confidentieel karakter van de asielpcedure en het belang van uw medewerking aan deze procedure met het oog op de beoordeling van de door u ingeroepen vrees door de Belgische asielinstanties, alsook het advies van uw advocate om te antwoorden op de u gestelde vragen, bleef u weigeren nadere informatie te verstrekken betreffende de persoon waarmee u een relatie zou hebben (gehoorverslag CGVS, p. 11). Ter zake wenst de Commissaris-generaal te benadrukken dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Uw gebrek aan medewerking vormt in casu dan ook een verdere negatieve indicatie naar de geloofwaardigheid van uw relaas en voorgehouden homoseksuele geaardheid toe.

Voorts verklaarde u met uw beweerde partner P. (...) de Borsalino in Antwerpen te bezoeken, en recentelijk ook een aantal zaterdagmiddagen naar de bekende Antwerpse homodiscotheek Red&Blue te zijn geweest (gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd of u ingang diende te betalen om in de Red&Blue binnen te mogen, antwoordde u dit niet te weten. U stelde dat zo er ingang moest betaald worden, P. (...) dit voor u zou gedaan hebben, maar u weet niet of hij dit ook effectief deed (gehoorverslag CGVS, p. 10). U zou er ook alcohol geconsumeerd hebben, maar kan niet aangeven wat u er dan precies dronk (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd om de discotheek te beschrijven, gaf u het – instudeerbaar – adres van de Red&Blue op maar kwam u voor de rest, ook na enige aandringen,

niet verder dan: "als je binnen komt is er licht", "er zitten mannen op stoelen aan tafels" en "het is er heel mooi" (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd of de discotheek meerdere verdiepingen telt of dat u er trappen zag, en of er podia zijn waarop kan gedanst worden, diende u het antwoord telkens schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Bovendien stelde u in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, dat u de toiletten links beneden (op het gelijkvloers) gebruikte en niet te weten of er nog andere toiletten zijn, terwijl de Red&Blue geen toiletten heeft op het gelijkvloers en de enige toiletten van de discotheek enkel via een trap naar boven kunnen bereikt worden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Derhalve maakt u uw beweerd bezoek aan de bekende Antwerpse homodiscotheek Red&Blue niet aannemelijk, wat opnieuw verdere twijfels doet rijzen betreffende de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag en uw beweerd homoseksuele geaardheid. Voorts stelde u geregeld bij P. (...) in Luik te overnachten maar daar niet uit te gaan met hem; daarvoor zouden jullie steeds naar Antwerpen afzakken. Gevraagd of u eventueel toch een aantal Luikse gay bars of -clubs kent, diende u het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Ook in Genk zou u overigens nooit de gayscene verkend hebben, naar eigen zeggen omdat u eerst een vriendje wilde hebben (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Tot slot is het ook bedenkelijk te noemen dat u uw oom in Guinee zou verteld hebben dat u homoseksueel bent. Gevraagd waarom u het risico nam hem hiervan op de hoogte te brengen, zeker nu de kans bestaat dat uw asielaanvraag afgesloten wordt met een negatieve beslissing en u een bevel kan krijgen om het grondgebied te verlaten, antwoordde u aanvankelijk dat u hem alles vertelt, en stelde u vervolgens het hem ook verteld te hebben omdat hij u zei dat u de leeftijd hebt om te trouwen en kinderen te krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Gelet op het heersend taboe rond homoseksualiteit en de verregaande stigmatisering van homoseksuelen in Liberia en Guinee is het echter weinig overtuigend te noemen dat u het risico zou nemen het enige familielid waarmee u nog contact hebt te vertellen dat u homoseksueel bent louter omdat opgemerkt wordt dat u de leeftijd hebt om te huwen en kinderen te krijgen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u uw beweerd homoseksuele geaardheid niet aannemelijk, zodat in uw hoofd geen "gegronde vrees voor vervolging" of "reëel risico op het lijden van ernstige schade" bij een eventuele terugkeer naar Liberia of Guinee in aanmerking kan worden genomen.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw e-mail verkeer met P. V. E. (...) en het door hem opgestelde attest van WISH (Werkgroep Internationale Solidariteit met Holebi's) dd. 2 november 2009 houden op geen enkele manier een bewijs in van uw beweerd homoseksuele geaardheid. Uit het e-mail verkeer met P. V. E. (...) blijkt louter dat u een afspraak met hem probeert te regelen, terwijl het attest van WISH zich beperkt tot het geven van een opsomming van de verklaringen die u tijdens 2 gesprekken met P. V. E. (...) aflegde omtrent uw beweerd homoseksuele geaardheid en uw beleving ervan. U legt ook een bundel neer met informatiebrochures betreffende het Belgische homomilieus, die u op uw vraag door P. V. E. (...) overhandigd werd (gehoorverslag CGVS, p. 9), hetgeen op zich evenmin van aard is uw beweerd homoseksuele geaardheid aan te tonen. Overigens dient vastgesteld te worden dat hoewel u reeds in 2007 ontdekte dat u homoseksueel bent en u volgens uw verklaringen reeds meerder maanden in België verbleef - volgens uw verklaringen op de DVZ zelfs als sinds 2008 (zie administratief dossier) - alvorens asiel te vragen in september 2009, u vreemd genoeg pas na uw asielaanvraag van september 2009 contact opnam met WISH om er uw verhaal te doen en informatie te vragen omtrent het Belgisch homomilieus en de manier waarop u uw coming out discreet zou kunnen beleven. Tot slot legt u ook e-mail verkeer tussen u en uw beweerd vriend P. (...) neer. De inhoud van deze mails komt echter gesolliciteerd over en bovendien kan de persoon die u deze mails zou gestuurd hebben onmogelijk geïdentificeerd worden, zodat deze mails evenmin van aard zijn het vastgesteld ongeloofwaardig karakter van uw beweerd homoseksuele geaardheid te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielenbeleid op het feit dat u voor het CGVS verklaarde erkend vluchteling te zijn in Guinée."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker duidt, naast de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aan als tegenpartij: "De BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Minister bevoegd inzake aangelegenheden die betrekking hebben op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen, met name de Minister van Binnenlandse Zaken, met bureel te 1000 Brussel, Wetstraat 2”.

2.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid. De minister kan derhalve niet als verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker zet in een eerste middel in eerste instantie uiteen dat het recht van verdediging en het recht op een beroep in volle rechtsmacht grondrechten zijn die worden gewaarborgd door het gemeenschapsrecht en waarop hij zich rechtstreeks kan beroepen. In tweede instantie stelt hij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht moet beschikken en geeft hij een uiteenzetting omtrent het begrip ‘volle rechtsmacht’ onder verwijzing naar artikel 6 EVRM en de rechtspraak van het EHRM. In derde instantie meent verzoeker dat de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voldoet en dat *“deze bepalingen”* in strijd zijn met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker stelt in dit kader voor de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art.47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen”* en *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art.47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”*.

3.1.2. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

3.1.3. Het eerste middel wordt verworpen.

3.2.1. Verzoeker vraagt tevens de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Voldoet een termijn van vijftien dagen om een beroep bedoeld in artikel 39 van Procedurerichtlijn 2005/85 aan de vereisten van effectiviteit zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie”*.

3.2.2. Behoudens het sub 3.1.2. gestelde mist de door verzoeker zonder enige motivering voorgestelde prejudiciële vraag juridische grondslag aangezien de in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet bedoelde beroepen overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid dienen te worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

4.1.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij citeert de bewijsregels zoals opgenomen in de

"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims" van 16 december 1998 van UNHCR. Hij betoogt dat het voordeel van de twijfel dient te worden toegepast conform "het voornoemde Handboek" van UNHCR aangezien hij een waarheidsgetrouw, coherent en duidelijk relaas heeft gegeven.

Verzoeker stelt dat het begrijpelijk is dat zijn Belgische partner zich niet wil kenbaar maken en benadrukt dat hij slechts éénmaal de discotheek heeft bezocht waarvan in bestreden beslissing melding wordt gemaakt.

Hij had het moeilijk om in Liberia en Guinee te spreken over zijn geaardheid omdat het een taboe is.

Hij kan zich niet ontdoen van de indruk dat de bestreden beslissing spreekt van twijfel; indien er de minste twijfel bestaat dat verzoeker homoseksueel is, dient deze twijfel in zijn voordeel te spelen en moet hij erkend worden.

4.1.2. In casu heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij zich in 2007, na het hebben van homoseksuele betrekkingen in het gesloten centrum van Vottem, ten volle bewust werd van zijn homoseksualiteit doch slechts in september 2009 op grond van zijn beweerde homoseksuele geaardheid asiel heeft aangevraagd. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een ernstige indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt de ernst van de aangevoerde vrees voor vervolging. Dit klemmt des te meer daar zijn asielaanvraag ingegeven werd door materiële problemen daar hij verklaarde dat hij asiel aanvroeg omdat "na een tijdje weigerde mijn vriend me nog te helpen, moest op straat slapen" (administratief dossier, stuk 3, p.3).

Verzoeker brengt onvoldoende concrete elementen aan om zijn relatie met een Belg (P.) aannemelijk te maken. Verzoeker benadrukt dat zijn partner P. zich niet kenbaar wil maken maar biedt geen voldoende verklaring voor het manifest gebrek aan concrete informatie over deze P. : verzoeker kan of wil zelfs over de familienaam of het werk van P. geen informatie aanbrengen, en slaagt er bijgevolg niet in zijn relatie met deze persoon aannemelijk te maken. Verzoekers gebrek aan medewerking om de beweerde relatie met P. aan te tonen strijdt met het door hem bijgebrachte mailverkeer met P. waardoor het gesolliciteerde karakter van dit mailverkeer nog wordt benadrukt.

Verzoeker betoogt ook dat hij slechts éénmaal de discotheek Red & Blue bezocht, maar tijdens het gehoor (p.9) maakte hij melding van 'sommige zaterdagen' in de Red & Blue. Verzoeker werd om deze reden uitgebreid gehoord over zijn bezoek(en) aan deze homodiscotheek maar slaagde er nauwelijks in om concrete informatie aan te brengen ter staving van zijn aanwezigheid.

Verzoeker voert terecht aan dat er in Liberia en Guinee een ernstig taboe heerst inzake homoseksualiteit; hetgeen dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt dat hij, die nog niet bewust zou zijn geweest van zijn geaardheid, vrijelijk en zonder schroom kon toekijken terwijl een aantal van zijn ("7,8 of 10") homoseksuele vrienden met elkaar geslachtsgemeenschap hadden (*ibid.*, p.4-5).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Gelet op het voormelde kan niet aangenomen worden dat verzoeker geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd inzake zijn voorgehouden geaardheid, zodat het voordeel van de twijfel hem moet worden ontzegd.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

4.1.3. Verzoeker voert geen argumenten aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 3.3.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

4.2. Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS